

Amir Nasimi mod Sverige (appl. 38865/02 EMD kendelse, afsagt den 16. marts 2004)

Sagsfremstilling:

I perioden mellem 1994 og 1997 ansøgte den iranske statsborger Amir Nasimi fem gange om visum for at besøge sin søster i Sverige. I forbindelse med visumansøgningerne angav søsteren ved to lejligheder, at Nasimi ikke var politisk aktiv. I 1997 opnåede Nasimi visum til Sverige, hvor han opholdt sig nogle måneder. I 2000 fik den pågældende atter udstedt besøgsvisum til Sverige. Nasimi indrejste ved denne lejlighed i Sverige den 16. september 2000. Den 11. oktober 2000 søgte Nasimi asyl i Sverige. Som begrundelse for ansøgningen om asyl angav han blandt andet, at de iranske myndigheder havde ransaget hans hjem og i den forbindelse fundet et kurdisk tidsskrift. Nasimi henviste endvidere til, at hans familie var kendte sympatisører af organisationen Komala, og at hans bror samt svoger var blevet henrettet af myndighederne på grund af deres politiske aktiviteter. Endelig henviste den pågældende til, at han havde været tilbageholdt af myndighederne i 1990-1992. I december måned 2001 oplyste Nasimi de svenske udlændingemyndigheder om, at han havde været udsat for tortur i forbindelse med tilbageholdelsen i 1990-1992. I forbindelse med indgivelse af sin anden asylansøgning i foråret 2002, oplyste Nasimi de svenske udlændingemyndigheder om, at han som følge af torturen led af post traumatisk stress syndrom (PTSD) og depression.

Påstanden:

Nasimi gjorde blandt andet gældende, at han risikerede at blive arresteret, tortureret og straffet for anti-iranske aktiviteter. Nasimi gjorde endvidere gældende, at hans helbredstilstand udelukkede, at han kunne udvises af Sverige.

De svenske udlændingemyndigheder afviste ansøgningen om asyl, idet myndighederne lagde vægt på, at det ikke var sandsynligt, at Nasimi skulle være kommet i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder, idet han i 1996 havde fået udstedt pas. Den pågældende havde endvidere ved mindst to lejligheder fået tilladelse til at udrejse af landet. Tilsvarende havde hustruen fået tilladelse til at udrejse af Iran. De svenske udlændingemyndigheder fandt samlet set, at væsentlige dele af ansøgers forklaring var utroværdige. De svenske myndigheder anførte i den forbindelse, at ansøgeren ikke på troværdig vis havde sandsynliggjort en årsagssammenhæng mellem den pågældendes psykiske helbredstilstand og de af ham anførte konflikter i hjemlandet.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen gav ikke sagsøgeren medhold. Domstolen fandt, at sagen var åbenbart ugrundet.

Domstolen bemærkede, at bedømmelsen af om en udvisning ville krænke artikel 3, forudsatte en vurdering af troværdigheden af de fremsatte oplysninger. Domstolen fandt, at de svenske udlændingemyndigheder detaljeret havde redegjort for årsagen til, at ansøgers forklaring ansås for utroværdig. Domstolen var enig med de svenske udlændingemyndigheder i deres vurdering af ansøgers generelle troværdighed.

Domstolen udtalte endvidere, at ansøgernes helbredsmæssige problemer - ifølge de fremlagte helbredsmæssige erklæringer - syntes at relatere sig til muligheden for en udvisning af Sverige og til ansøgerens frygt for at vende tilbage til Iran. Domstolen bemærkede i samme forbindelse, at denne frygt var ubegrundet. Domstolen påpegede endvidere, at ansøgeren ikke havde været i

langvarig psykiatrisk behandling, ligesom den pågældende ikke havde været underlagt tvangsmæssig psykiatrisk behandling.